

Arrest

**nr. 118 224 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 6 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. LENTZ, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 februari 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 77, § 3, van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bij beslissing van 28 februari 2013 weigert de verwerende partij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en stelt deze dat de niet-terugleidingsclausule van de oorspronkelijke beslissing

van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2006 (bedoeld wordt 15 mei 2006) niet meer actueel is en ingetrokken werd.

De verzoekende partij dient tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en nietigverklaring in. Bij arrest gekend onder nummer 111 480 van 8 oktober 2013 wordt deze beslissing vernietigd.

Inmiddels wordt ook op 28 februari 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13quinquies genomen. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten (...)

en van nationaliteit te zijn : Irak

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/06/2007 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus / uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus / uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus / weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(1) De onnodige vermelding doorhalen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wegens het gebrek aan belang omdat zij niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt ten gevolge van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in een dergelijk geval derhalve bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel verplicht zou zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

In casu wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet valt.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van dit artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag worden ten uitvoer gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.3. De verzoekende partijen voeren de schending aan van de motiveringsplicht in samenlezing met artikel 3 EVRM en artikel 33 van het Verdrag van Genève. Zij wijzen erop dat zolang een aanvraag tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus hangende is geen bevel om het grondgebied te verlaten mag gegeven worden. Zij verwijten de bestreden beslissing in alle talen te zwijgen over de ingediende aanvraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4. Hoewel in casu op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de aanvraag ertoe strekkend de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen was afgewezen, wordt er vastgesteld dat deze afwijzingsbeslissing op 8 oktober 2013 bij arrest gekend onder nummer 111 480 van de Raad was vernietigd zodat de aanvraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus hic et nunc nog hangend is omdat de verwerende partij ertoe gehouden is dienaangaand een (nieuwe) beslissing te nemen.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op voormeld arrest.

De verwerende partij stelt zich te gedragen naar de wijsheid en verwijst naar de nota.

Vastgesteld wordt dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de niet-terugleidingsclausule voorzien in de oorspronkelijke weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2006 die bij gebreke aan een andere beslissing nog geldig is.

Voorts hangt dergelijke niet-terugleidingsclausule ontegensprekelijk samen met een noodzakelijk onderzoek naar de subsidiaire beschermingsstatus en het bestaan van een mogelijk risico op de schending van artikel 3 EVRM. De verwerende partij stelt in de nota bijgevolg ten onrechte dat er geen ernstige en duidelijke reden bestaan om te geloven dat de verzoekende partijen een risico lopen op foltering of onmenselijke hetzij vernederende behandelingen nu verzoeker verwijst naar zijn aanvraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In tegenstelling tot wat de nota suggereert is de procedure betreffende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus nog niet beëindigd. In elk geval lijkt deze hypothese niet afdoend te zijn onderzocht nu zelfs in de bestreden beslissing geen gewag wordt

gemaakt van het voorgaande. In die mate is het eerste onderdeel samen gelezen met het zesde onderdeel gegrond.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd en het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer te worden verwijderd.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN